

ningen var paa en lempelig Maade for Ider-
nes Vedkommende. Derfom man altsaa her-
igjennem kom til en Ordning, hvorved man
efter alle vore Forhold fik sat de vedkommende
Embedsmænd paa en forvarlig høi Lønning,
saa at man med Hensyn til de Interesser,
som derved skulle varetages, Intet havde at
risikere, og man da derigjennem naade en for
Statskassen passende Besparelse — jeg ønsker
iøvrigt ikke videre at komme ind paa dette
Spørgsmaal, jeg tror ogsaa med den ærede
Ordfører, at det vilde være heldigere, om det
under nærværende Forhold havde været uden-
for Forhandling — saa kunde det ikke tænkes
forvarligt, at man, naar saadanne Forhold
indtraadte, gav en Bestemmelse om Afløsning-
en af Tienden paa en nogenlunde lempelig
og rimelig Maade. Hvad der skal anses for
fuld Værdi kan jo ikke saa ganske siges, det er
meget problematiskt, det kommer an paa, til
hvilket Tidspunkt og efter hvilke Regler Af-
løsningen sker, men Principet er, at den skulde
ikke paa en nogenlunde lempelig Maade. Deri
kan jeg ikke følge det ærede Medlem, jeg kan
ikke forstaa det fra det meget ærede Medlems
Standpunkt, der tværtimod idag forsvaret et
Forflag, som gaar ud paa, at Regjeringen,
altsaa ogsaa Finantsbestyrelsen, tværtimod me-
get vel skulde finde det forvarligt at sikkre
for Fremtiden alle disse Midler og maasse flere
til for at lønne vedkommende Embedsmænd.
Dette System finder det ærede Medlem meget
forvarligt ogsaa fra Finantsbestyrelsens Side;
naar der altsaa er Tale om at lønne Em-
bedsmændene ogsaa udover det, der er fornødent
og hensigtsmæssigt for at varetage deres Em-
bede, saa har det ærede Medlem efter den af
mig fremhævede Betragtning ikke Noget imod,
om Finantsbestyrelsen gaar med dertil, det
kan godt forsvares, men komme vi om i en an-
den Gade, hvor der skulde være Tale om, at Skat-
teyderne, Tiendeyderne skulde have nogen Lempelse
— og naar vi tænke paa Tiendens Oprindelse,
saa er den jo fra først af mange Gange uret-
færdigen, paalagt disse og ingen Andre, me-
dens dens Karakter jo ganske vist nu er noget
forskjellig — saa vilde det ikke være forvar-
ligt fra Finantsbestyrelsens Side at gaa lempe-
ligt tilværks. Jeg er ikke med til denne Be-

tragtning; jeg vilde snarere være med til at
gjøre det muligt for Statskassen, at den kunde
vise en saadan Lempelighed, hvis ellers alle For-
hold tale derfor. Med Hensyn til Spørgs-
maalet om de juridiske Embedsmænd skal jeg
ikke gaa nærmere ind derpaa; kun skal jeg
fremhæve, at det forekommer mig, at den meget
ærede Ordfører gjorde det overordentlig klart,
at, hvad man her anfører som Exempel mod
det af Flertallet Opstillede, i Virkeligheden er
Noget, der i høi Grad taler for, at man kan
gaa den Vej. Ganste vist er der endnu
Sportler, som ikke optages paa Finansloven,
men, det samme vil blive Tilfældet, hvis
man følger Flertallet, thi der vil vistnok
gaa 30 til 40 Aar hen, inden vi efter Flertal-
lets Forflag saa det sidste Præsteembede
med sine Sportler ind paa Finansloven.
Sammenligningen er saaledes aldeles fuld-
stændig, naar man blot vil anerkjende dette,
at den ene Slags Sportler ikke er mere hellig
end den anden; det er det, Flertallet forlanger
Anerkjendelse af, og jeg skal være med til at
give den. Det er ganske besynderligt, fore-
kommer det mig, om man nu paany vil have
nok en særskilt Skuffe, det er et mærkværdigt
Finantsystem. Jeg kunde snarere være enig
med det ærede Medlem for Aalborg, hvis han
vilde sige, at han haabede, at vor fremtidige
Finantsbestyrelse vilde lade sig det være magt-
paaliggende at afflasse disse affondrede Skuffer
i Statsusholdningen, istedetfor at give sit
Samtykke til flere; jeg vilde særdeles gjerne
gaa ind paa at stille en saadan Opfordring
til Finantsministeren. Der er en Bemærkning
af den meget ærede Minister i hans sidste
Udtalelse, som jeg gjerne vilde gøre et kort
Tilsvar imod. Den meget ærede Minister
sagde, at Rigsdagen aldrig har havt Myndig-
hed over de Midler, som der her er Tale
om. Jeg tror ikke, det er rigtigt, jeg tror, at
Rigsdagen lige fra den Tid, den blev til, har
havt denne Myndighed; men Rigsdagen har
med den fædranlige Langsomhed, der vises i
flige Forhold, og som findige Folk sagt: kunne
vi ikke saa det iaar, saa sige vi: imorgen er
der atter en Dag, og undladt indtil nu at
benytte den Myndighed, den har havt lige fra
den første Dag over disse Midler, men det siger